

Bayer keményen kiosztotta Bangónét

2019 május 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

3

Átlag: 3 (1 szavazat)

Mérték

Hú! Ezt nem teszi ki az ablakába Ildikó, az biztos!

A Bangóné-féle paradoxon. Tisztelt Olvasó!

Sajnálom, de az élet úgy lett kitalálva – talán azért, hogy sose unatkozhassunk –, hogy tele van a legképtelenebbnek tűnő ellentmondásokkal. A minap megjárta a magyar sajtó kormányhoz húzó részét egy hír, amely arról szólt, hogy az Amerikai Egyesült Államok elnöke, azaz Donald Trump dicsérőleg szólt Magyarországi miniszterelnöknek, azaz Orbán Viktorról. Ennél talán még hízelgőbb, ahogy a hozzászólók emelték kormányfőnket a lehető legmagasabb piedesztálra. Egyet sem idézek ide közülük, ugyanis teljesen felesleges. Mint ahogy azt is teljesen feleslegesnek gondolom, hogy képeket szúrjak be ide, bizonyítván, hogy a világ másik felén pedig a kínai elnök és miniszterelnök fogadta feltűnő szívéllyességgel kicsinyke hazánk első emberét.

Akárhonnán nézzem is a dolgot, Orbán Viktor ilyen szintű megbecsülése, hogy úgy mondjam, nem egy nudli dolog. Úgy gondolom, Magyarországra nézvést szintiszta mázli. Mivel kormányfőnknek a legnagyobbak körében – s akkor már vegyük ide Putyint is – megvan a becsülete, ezért mostanság sokkal kevésbé fenyeget minket az a veszély, hogy valamelyik nagyhatalom mindenáron a saját érdekeit akarná lenyomni a mi kis torkunkon. Tisztelettel adóznak Orbán Viktor szókimondó bátorságának, rendíthetetlen szabadságharcos vonásának, s ezért elnézik neki, hogy a magyar érdekeknek egyszerre nemcsak egy, hanem minden nagyhatalommal és minden más hatalommal szemben igyekszik érvényt szerezni.

Teljesen természetes, hogy ez a páratlanul értelemes és eltökélt, sok szempontból valóban tekintélyelvű orbáni politizálás nincs mindenkinek ínyére. Ezért sincs semmi értelme itt nekiállni bármiféle bizonyítási eljárásnak, mert akinek valamilyen oknál fogva eleve a bögyében van miniszterelnökünk, annak a véleménye úgyszemint változna meg, akinek meg nincs eleve a bögyében, az meg már úgyszemint van.

Bangóné nevezetes megnyilvánulása azonban egy újabb dimenzióba helyezte az egész kérdést. Olyannyira újabb dimenzióba, hogy mostantól kezdve helyes lenne Bangóné-paradoxonnak nevezni a szóban forgó jelenséget.

Miről is van szó?

Arról, hogy a politikának vannak teljesen tényszerű, mindenféle elfogultság nélkül lajstromba szedhető vagy számszerűsíthető fogalmi, tényezői.

Demokratikus rendszerekben szépen számba vehető, ki mögött hány szavazó áll; s mivel a demokrácia lényege éppen ebben mutatkozik meg, nyilván minél többen szavaznak egy politikusra, illetve a pártjára, annál nagyobb elismerés illeti őket. Az még helyénvaló, hogy amíg egy politikus csak a szavak szintjén bizonyította hozzáértését, csínján bánjunk az elismeréssel; de amikor már tényleges tettei nyomán másodsor, harmadsor szavaznak bizalmat neki a szavazók, akkor ezt tárgyilagosan érdemként és értéként kell elismerni.

Ha nem ezt tesszük, akkor a démoszt mint igazodási pontot teljesen fel kell adni. Ám, ha feladjuk, ezzel lényegében a demokráciát – a demokratikus államrendszert – vágjuk sutba. Ami megmaradna belőle, díszlet csupán és merő színjáték.

Nézzük a másik lehetséges igazodási pontot egy politikus megítélésénél: mit szólnak a többiek? Mivel a politika a hatalmi érdekeknek is harci színtere (csatateret), nyilván nem lehet mindenkinek tetszeni. Az viszont fontos, hogy egy kis ország első vezetője ne húzza ki a gyufát minden nagyhatalom első emberénél, mert abból hosszabb távon jó biztosan nem sült ki. Ha ellenben a három legnagyobbánál sikerül elismerést kivívnia, akkor ez mindenképp a legkiválóbb politikusok között jelöli ki a helyét.

S itt érkezünk el a Bangóné-paradoxonhoz.

Ha tetszik, ha nem, tényszerűen megállapíthatóan egyfelől adva van egy páratlanul kivételes tehetség és képességű politikus. Számszerűen mérhető és tárgyyszerűen felsorolható teljesítményei alapján teljesen logikus és magától értetődő, hogy ő, illetve a pártja – valamirevaló ellenlábas híján – sorozatban nyeri a szabad választásokat.

Másfelől pedig adva van egy országgyűlési képviselő, aki „nagy szintén” kijelenti, hogy ezt az embert és pártját valójában patkányok választották meg, értsd: velejéig aljas és ostoba emberek.

Feloldhatatlannak látszó, tökéletes ellentmondás

Feloldhatnánk az ellentmondást, ha elintézzük azzal, hogy Bangóné egy sült hülye, annyi esze sincs, mint egy tyúknak. De két dolog miatt sem tehetjük ezt. Az egyik: Bangóné mellé felsorakozott a pártja is. Ennyi hülyét egy rakáson már nem szívesen feltételezünk. A másik, hogy Bangóné mégiscsak országgyűlési képviselő, ? mögötte is tekintélyes nagyságú választótömeg áll, még ha jóval kisebb is, mint a miniszterelnök mögött. E tekintélyes nagyságú tömegre se szívesen mondanánk hasonlót, mint amiket Bangóné az ellenoldali szavazókra.

Nem azért, mert esetleg nem volna igaz, hanem a saját méltóságunk miatt.

Ezért hát a paradoxon feloldásához meg kell elégednünk egy kissé kacifántosabb magyarázattal.

Vegyük észre, tisztelt Olvasó, hogy minden ember szereti a saját ízlése szerint berendezni otthonát. Akkor érzi magát jól benne, ha ily módon otthonossá tette.

Ugyanez igaz a belső valóságunkra is. Addig-addig igazgatjuk, amíg nem érezzük magunkat otthonosan benne. Ha Bangóné a külvilág valóságából építgetné a maga belső valóságát, kénytelen lenne kiugrani a saját bűréből. Ugyanúgy járt, mint a bagoly a verébbel: amaz kénytelen volt emezt azzal vádolni, hogy nagyfejű, mert ha nem így tett volna, úgy megrendült volna az önbecsülése, hogy rögtön lefordult volna a faágról.

Így tehát a Bangóné-féle paradoxon jelensége annak következtében ütötte fel a fejét, hogy túlságosan megnőtt a távolság a Bangóné és Orbáné való világa között. Bangóné és pártja nem állhat azzal el, hogy azért lett fényévnyi a két valóság közötti távolság, mert az ? belső valóságuk rugaszkodott el teljesen a realitástól; ha önbecsülésüket meg akarják ?rizni, ehhez a túloldaliakról kell kigyót-békát-patkányt képzelni és kiabálni.

Éppen ezért, tisztelt Olvasó, ez a szocialista patkányozás – még ha kisebb-nagyobb módosulásokkal is – az elkövetkező időkben is folytatódni fog. Nincs az a belátás, józan politikai megfontolás, amely változtatni tudna ezen a helyzeten. Amíg nem bukkannak fel a láthatáron a jövő szocialista reálpolitikusai, ha tetszik, ha nem, együtt kell tudnunk élni a Bangóné-féle paradoxonnal.

[Szerző: Varga Domokos György, Szilaj Csikó](#)

Forrás: [Bádóg Bayer Zsolt blogja](#)

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló